

selvfølgelig, at i løbet af de måneder, der kommer, drukner den debat i alt muligt andet – det er allerede ved at ske – og så får man ikke sat det arbejde på skinner, som alle politikere har talt om og lovet befolkningen.

Det er jo derfor, vi har haft det ønske om at tage de positive signaler, som hr. Jacob Buksti jo også har givet udtryk for, som jeg gerne vil kvittere for, og som jeg også har hørt, og få dem ind i en formaliseret proces, hvor vi igangsætter et arbejde her i den mødefri periode, som kan udmønte sig i konkrete forslag i den kommende folketingssamling.

Det er jo det, vi har ønsket. Men jeg kan høre på hr. Buksti, at Socialdemokratiet lige præcis afviser at få den proces formaliseret og siger, at det skal man nok selv sætte tempoet for. Det må jo være den eneste begrundelse for, at man ender med at stemme imod B 49, for ellers kunne man ikke have nogen problemer med det. Jeg har ikke hørt noget konkret, som hr. Buksti gerne vil have ind i debatten om, hvordan vi kan reformere systemet, som ikke kan indeholdes i B 49.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jamen det er da helt utroligt!

Jeg gik ud fra, at B 49 ligesom B 40 i givet fald ville være forslag, som skulle behandles i Udvalget for Forretningsordenen. Jeg stod heroppe og sagde, at jeg vil opfordre Udvalget for Forretningsordenen og Folketingets Præsidium til i samarbejde med Europaudvalget at foranstalte en udredning, så der kunne træffes en beslutning.

Jeg forstår simpelt hen ikke, at man heroppe fra i en eller anden misforstået polsk Amsterdamsdamholdning kan gøre det til et problem, at Socialdemokratiet siger, at vi vil gøre noget. Når vi siger, at vi vil gøre noget, får vi at vide, at det gør vi ikke! Vi har to ører, og jeg ved godt, hvorfor vi har det: det er for, at det, der kan gå ind ad det ene øre, kan gå ud af det andet øre. Men der må da være grænser for, hvor meget der går ud.

Jeg stod heroppe og sagde, at vi gør noget ved det her, og Socialdemokratiet har mere end noget andet parti gjort noget ved det. Vi har allerede stillet forslag om, at fagudvalgenes behandling skal være obligatorisk, og hr. Keld Albrechtsen har opfattet budskabet rigtigt. Vi er tilhængere af al den åbenhed, vi kan få, hvis det

overhovedet er muligt, og så får vi at vide, at vi ikke vil gøre noget.

Er det virkelig afgørende for hr. Kristian Thulesen Dahl, at det er B 49, der bliver gennemført? Jeg troede, det afgørende var, at vi fik en løsning af det problem, som er skitseret, og det er det, Socialdemokratiet arbejder for.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Når man hører de to forslagsstillere puste sig op, kunne man få den fornemmelse, at de to forslagsstillere tror, de har skabt hele verden eller mindst har opfundet den dybe tallerken. Men jeg kan sige, at ingen af delene er tilfældet.

Folketingets arbejdsform er løbende til diskussion i Udvalget for Forretningsordenen. Det kan være, hr. Thulesen Dahl ikke holder sig orienteret gennem sit præsidiemedlem – det kan jeg jo ikke vide noget om – men så sent som i dag er der faktisk omdelt et notat, der handler om mere offentlighed i Folketingets arbejde.

Åbne møder i Europaudvalget er jo kun en lille del af Folketingets arbejde; det hele skal ses i en større sammenhæng. Hvad med de andre udvalgsmøder? Hvad med bilag? Kan hr. Thulesen Dahl ikke se, at der er sket en udvikling i de senere år hen mod større åbenhed? Det er alle jo enige om, så det er ikke nogen sensation at komme med forslaget her.

Som det allerede har været anført, er der nogle praktiske problemer, og det vil man jo vide, hvis man har deltaget i de temamøder, som også er et forsøg på at skabe større offentlighed i Folketinget.

Fra Venstres vedkommende skal der ikke være nogen tvivl: Vi går ind for større åbenhed. Det arbejder vi for i Europa-Parlamentet, og det arbejder vi for i Folketinget; men vi ønsker, at det hele skal ses i en sammenhæng. Det skal ikke bare være i Europaudvalget, der skal være større åbenhed. Vi mener, at ethvert udvalg skal have mulighed for at holde de åbne møder, som passer dem, og der skal selvfølgelig være en decentralisering.

Med hensyn til spørgsmålet om, i hvilket omfang det, vi kalder fagudvalgene, skal beskæftige sig med EU-sager, vil jeg sige: Jamen det kan udvalgene jo bare gøre. Det gør Retsudvalget og, så vidt jeg har forstået, også Miljø- og Planlægningsudvalget, og det kan alle udvalgene jo gøre. Det behøver vi såmænd ikke stå og snakke om her. Jeg forstår, at man er meget optaget af at handle i stedet for at snakke, men så kan jeg kun sige: Sørg så for, at par-